

Відкриття полювання

Приходить визначена пора і ми, мисливці, рахуємо дні до відкриття полювання. Таємно від дружини підраховуємо «підшкурні» кошти, що давно складаємо на набой, ліцензії, внески. Якщо колись це були кошти незначні, то з роками, а особливо на так званому «заслуженому відпочинку», видатки на полювання неприємно кусаються. Зрозуміло, — це не рвані рани від зубів чорнобильського вовка, але і не комарині укуси. В таких випадках після затрат, щоб психологічно заспокоїтись, я піднімаю праву руку над головою і кажу собі: «Ну і редька з вами, пішли і нема». Гуляки мене зрозуміють. Бо після того, як витратив кошти на морозиво, цукерки, тістечка, вино шипуче тебе легенько відшиває дівка, то різко піднята і так само опущена рука відкидає з очей полуду і ставить жирну крапку на відносинах з окремо взятою особою прекрасної статті.

Другий етап — заготівля харчів, пошук амуніції. І ось вже складаю рюкзак. Дружина, підготувавши бутерброди, огірки, помідори, часник, цибулю, здивованим поглядом окидає усе це і запитує: «А де ж пляшка?» Ну, думаю, почалось. Але ні, схована за дверима пляшка з її рук впевнено розміщується в рюкзаку. Ніяких до мене заува-

жачок, що вже є, досить. Ця новина для мисливця все одно, що з розгону лобом в стовп. Але ми були молоді, слова вмiли говорити лагідно, з любов'ю, тому сваритися не збирались.

Йшли ми якось разом з моїм товаришем, понад ставком в с.Городище. Раптом я почув характерний шум. Націлившись в зграю качок, що підніма-

сповзла з голови принцеси. Він підбіг до мене і підняв качку над головою. Ми дивились на цар — птицю в захваті. Раптом вона вдарила крилами і... полетіла, набираючи висоту Чудеса та й годі. Нам нічого не залишалось, як почухати потилицю, кожен свою.

Якось рухаємось потихеньку з другом понад городищенським ставком. Очерет закрив водне плесо метрів на 30 — 40. Та місцями рибалки вибрали очерет і біля цих прогалин ми притишували свій хід і уважно роздивлялись водну поверхню. Часом чули, як щось застрекотить чи крякне. Уся увага на можливу появу качки. Раптом мій друг приклав до губ палець. Цей таємний знак відомий не лише мисливцям. Я заляк на місці. Бачу, дві качки плавають в метрі одна від одної. Я піднімаю рушницю і вибираю жирнішу. Побачивши мій рух, колега майже не цілячись, двічі гатить по качках. Я теж не промах давай стріляти оту жирнішу. Відгуділа канонада... а качки і далі сидять. Перша думка... може глухі, друга — може в бронезилетах. Третя думка мого товариша найбільш влучна: «Та це ж гумова принада». Від прямого попадання наші «качечки» трохи покрутились і заспокоїлись. Очерет, насміхаючись над нами, похитувався над водою. Коли перезаряджали рушницю, то побачили, що на землі вже валяються відстріляні патрони. Усе ясно. Ми не одні такі невдахи.

Вилазить із води наш друг аж з трьома качками. Веде себе трохи дивно. Немає переможних вигуків, усміхненої морди ліца. Ховає очі від нас. Швиденько кидає качки в пакет і тихенько

жень чи претензій. Ну, думаю, за сорок п'ять років полювання вже змирилась з цим, на погляд жінок, шкідливим додатком до рушниць.

Візд, як завжди, затримується. Це вічна проблема. Ніхто не хоче везти на своїй машині, бо автоматично позбавляє себе чарки – другої. Штрафи за перебування в нетверезому стані за кермом легко перевиховали нашого брата.

І от ми в лісі. На галявинці від хутора збереглася криниця. На ній давнім господарем написана дата її народження – 20.07. 1938 року. Від колишнього хутора ще залишилась добротна клуня, пасіка. Навкруги наша поліська краса – поля в квітах пахучих, чагарники, озера. Зовсім поряд ліс. Швиденько вивантажуємось біля столу, вітаємось з невідомими мисливцями. Коротка інструкція з техніки безпеки і ми швидко, як хто може, розходимося в напрямку ставків, канав, болота. Усім не терпиться зустрітись з качками, лисками, чирками, вальдшнепами. Проїшовши декілька сот метрів, ховаюсь в кущах. Стрільба розпочалась майже через годину по відкритті полювання. Сонце пече неймовірно. Ноги більше не хочуть йти. Сідаю на гарячу землю і слухаю гудіння бджіл. Десь в даліні стукоче дятел, метелики мене сприймають як зелений кущ, може, пень. Я замружую від задоволення очі, зручніше вмощуюсь і... поринаю у спогади.

Один єдиний раз була зі мною на полюванні на качку дружина. Проїшовши понад озером пару кілометрів, вона попросилась трошки відпочити, сівши на землю. Довго не могла знайти сухе місце. Бо болото плавно переходило в озеро. Мусив віддати свого зеленого капелюха, а сам пішов по болоту. Через півгодини приніс дві качки. Одна ще подавала ознаки життя. Вона її гладила, в руках гріла і на мене дивилась, як на вбивцю. А мій мисливський капелюх перетворився на млинець.

Де не взялись мурахи і давай її лоскотати там, де і я був би не проти. Комарам теж вона сподобалась. Постріли, що лунали звідусіль, змушували її кожен раз оглядатися. Часом недалеко чулись чоловічі голоси, явно не розраховані на ніжні жіночі вуха. Вже години через дві – три, коли полювання було в zenіті, дружина заявила, що їй трьох

чоловіків зграє вранці, що піднялися з води, я вцілив аж п'ять качок. Такі постріли ніколи не забуваються. Так як мій колега швиденько їх позбирав, то я змушений був з ним поділитись. Він був худенький, гнучкий, моторний, але, перебуваючи у владі на високих посадах, швидко позбавився цього недоліку.

Рейтинги успіху у мисливців однієї компанії за роки полювання давно в думках складені. Ми знаємо, кого послати в загінку погавкати замість собаки, а кого поставити на найбільш відповідальне місце, де на дев'яносто відсотків появиться дичина. Підтримуючи компанію, ми ділимося дичиною і ніхто ніколи нікому не дорікає, якщо мисливець промазав.

Так, один з нас любив говорити, що першу, сьому і двадцять першу впольовану качку віддасть тому, хто нічого не впольює.

На качине полювання один із нас взяв пневматичну гвинтівку і давай ми змагатись. Стріляли так собі, було що і вправні мисливці в мішень не попадали. Раптом наш старійшина на мисливській посаді оголосив про нагородження медаллю найкращого стрільця по новій мішені. Ми усі захотіли вибороти ту медаль. Виготовлена вона була за зразками справжньої медалі і лише напис на ній викликав посмішку, а саме: «Час, проведений на полюванні, Богом не зараховується в житі роки». Медаль виборов мисливець, який не був найкращим стрільцем. Зібрався чоловік, відповідально прицілювався і влучив у десятку. Оце так постріл! Ми усі його поздоровляли від душі. У нього було свято.

Ходили ми з друзями по лузі за річкою Случ від озерця до озерця. Була вже пізня осінь. Заходимо до озерця з різних боків в бойовій готовності. І ось поряд зі мною піднімається чи то гусак, чи то качка, величезне, жирне, аж з крил жир скапує. Постріл, другий, а це здоровило летить собі далі. На мене друзі дивляться і нічого не кажуть. Але я шкірою відчуваю їх думки, для мене криві і з перцем. Пролетівши метрів 150, здоровило важко гепнулось на землю.

Мій шустрий товариш, пробігши чималу відстань, уже тримав в руці перелітну качку. Качки з півночі більш за наші звичайні в 2 – 3 рази. Пір'я на ній переливалось усіма кольорами райдуги, біла смуга на шиї ніби як корона, що

денько кидає качки в пакет і тихенько говорить: «Ці впольовані мною качки, виявились... свійськими. Потрібно звідси швиденько тікати, бо можуть бути неприємності. «Навіщо ж ти їх брав?» - спитав я. У відповідь почув, що вбиті качки на озері пропали б, а так ще може згодяться. З цим аргументом не можна було не погодитись. Роздивившись навсебіч, ми вирішили закінчувати полювання. Не встигли пройти метрів двісті, як нам дорогу перегородила дебела молодичка. Вона впевнено підійшла до винуватця подій. Ми стояли поряд кожен з причепленою на шнурку дикою качкою. Мовчки вислухали, які ми погані люди. Завжди після нашого полювання пропадає у неї декілька качок. Виявляється, що у нас немає ні совісті, ні честі. Більше того - ми злодії і вбивці. Після цього вона схопила сумку з качками і вимагала показати, що там знаходиться. Ми мовчки стояли чекаючи невідвортної розплати. І тут господар сумки засовує в неї руку і... виймає за лапи дику качку і тиче її до лица молодичці. Та відступає крок назад. Тоді він кидає цю дику качку в сумку і майже миттєво... виймає другу дику качку із сумки вже за шию. Бере її кидає в сумку і витягує третю... дику качку вже за крило і мало не б'є нею молодичку. Вона відскакує і...замовкає.

«Це що твої качки? Твої чи мої дикі?» - кричить він. «Та я... тее... так подумала», - сказала вона і, відступивши, дала нам дорогу. Ми швиденько пішли геть, подалі від села. Ми ледь встигали за колегою. Вже відійшовши відносно далеко, попросили пояснити, звідки в нього ще дві дикі качки взяли. Ми знали, що він впольював лише одну дику качку. Розсміявшись він розказав, що показував ту одну-єдину, але в різних позах. Отакої. Після пережитого ми вже там не полювали і відмовились від свійської качки обоє.

...Розбудив мене грім пострілів, що лунав з хутора. Я зрозумів, що полювання закінчилось і почались змагання на влучність стрільби. Через півгодини побачив легкий парок над п'ятнадцятилітровим котликом і відчув приємний запах спецій. За столом сиділо з десяток мисливців, які час від часу реготали. Саме за цими історіями, над якими вони сміялись, я і приїхав на так зване відкриття полювання на пернатих.

Віктор КУЦ.